

PÁL JÓZSEF

Darazsak

Méz, vaj, kávé az asztalon.
Egy bogár futkos a falon.
Az abroszunk leveles, kéklő.
Kedveském is megjött. Még ő
hiányzott. Mert a másik itt lesz
úgyis, ha nem hívom. Mit tesz
és hogyan, megfigyeljük
Marival és jól kinevetjük.
Ide ötödik napja jár s
itt ozsonnázik a darázs.
Szemtelen már és követel.
Nem is köszönt ám jövet, el
meg ha megy, már egész goromba,
tán. bele is szállna orromba,
számba, úgy kell kidobnom.
— Lelkem — szólt kedvesem —, mondd, hol
lehet? Úgy szeretném már látni.
— Jön az dongva, ha a muskátli
árnyéka éppen ide ér,
ahol megjelöltem fehér
krétával picit a falat.
Itt lesz pár perc alatt.

Óránk tik-takolt a szegen
s köztünk átfült a levegő.
Ívelő nyakán lebegő
hajtíncs táncolt egy remegő
ér fölött. Agyam lüktető
érzéssel gondolta: eléri
épp a szám ott azt az erét, ni,
s majd tovább kúszik, le a szájra,
szemére és csókokkal lángba
borítom ezt az asszony-embert.
Már neki is szemében vert
a szíve.

Ölbe is kapom,
ha be nem ront az ablakon
nagy dongással a harmadik.
Pál Jóska, kérem, itt lakik? —
ma sem kérdezte . . . de a méznek
egyenest.

— Na, itt is van, nézd meg. —

Fölé hajoltunk. Falt a kis
száj, de a szárnya, a lába is.
Falt a csáp, a sárga csikok
s az apró kortyok, amik ott
elöl már egyre szaporodtak.
Darazsunkat nem is láttuk, csak
fogyott, fogyott, fogyott a méz.

Később egy másik darázs is merész
röpttel beszállt. A szárnyán mintha
érezte volna kis hosszúszilva
és körteszag. S az idegen
elkezdett falni hidegen
és közömbösen. Kellett a miénknek
több? Szidta s elmondta mindennek:
te! te, bűdös rafanc! —
s eltúrta
és nekiment ... és agyonszúrta.

S mint ki határoz jóelőre,
feldöngicsélt a levegőbe
és zsupsz' . . .
nézd! darazsunk ott
zabál!

Épp a mézben fuldoklott.
S hogy kimentsük, nem vettünk kést a kézbe.
Hagytuk. Fulladjon a mézbe.

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Tücsökdal

Jóbarátom a tücsök.
Neki sincsen pénze, —
egész éjjel hegedül,
nem is veszi észre.

Észrevétlen telik el
nótázva az élet:
ha elnémul hegedűm,
tovább nem is élek.